

Dolores Redondo: A láthatatlan őrző

Navarra trilógia I.

(részletek a könyvből)

Amaia kinézett az ablakon, és látta, ahogyan a háta mögött a terem elkezdett megtelni, hallotta a székek csikorgását és a beszéd moraját. Tenyerét a lehelet cseppjeitől nedves tükörnek támasztotta. A hideg félreérthetetlenül érzékeltette a nedves, szürke pamplonai telet, amelyben a fény hamar a semmibe foszlott. A mozdulat nosztalgiával töltötte el: eszébe jutott a nyár, s ez most oly távolinak tűnt, mintha teljesen másik világ venné körül, egy ragyogó, meleg univerzum, amelyben képtelenség lenne jeges folyóparton halott kislányokat találni.

Jonan mellette állt, és egy tejeskávét nyújtott át: Amaia mosolyogva megköszönte és két kézzel fogta meg a csészét, hasztalan reménykedve, hogy az ital majd felmelegíti átfagyott ujjait. Leült és megvárta, amíg Montes becsukta az ajtót, és a külső zaj elcsendesedett.

– Fermín? – invitálta Amaia a felügyelőt, hogy kezdjen el beszámolni.

– Elizondóban jártam, és beszéltem a lányok szüleivel és a pásztorral, aki megtalálta Carla Huarte holttestét. A szülők semmi újat nem mondtak, a Carláéi nem szerették a lányuk barátait, mert azok folyton buliztak és ittak, és meg vannak róla győződve, hogy a barátja a gyilkos. Egy részlet: nem tettek bejelentést az eltűnésről egészen január negyedikéig, és figyelembe véve, hogy a lány 31-én ment el hazulról, nos... Azzal mentették magukat, hogy január 1-jén Carla betöltötte a tizennyolcat, és azt hitték, hogy a lányuk megszökött, amint annak idején fenyegetőzött is, és csak akkor léptek kapcsolatba a barátnőivel, amikor megtudták, hogy azok már napok óta nem találkoztak Carlával. Ainhoa Elizasu szülei sokkos állapotban vannak, és itt, a pamplonai Igazságügyi Orvostani Intézetben várják, hogy boncolást követően megkapják a lányuk holttestét. Csodálatos kislány volt, nem értik, hogy tehették ezt vele. A bátyjának se vettük sok hasznát, önmagát vádolja, amiért nem szólt hamarabb. Az elizondói barátnők elmondása szerint először egyiküknél voltak, majd sétáltak a faluban, amikor Ainhoa rájött, hogy későre jár, és elsietett. Senki sem kísérete el, mert a megálló nem volt messze. Nem emlékeznek arra, hogy bárki gyanús közeledett volna feléjük, nem veszték össze senkivel, és Ainhoának nem udvarolt senki, és nem is flörtölt fiúkkal. A legérdekesebb a pásztor, José Miguel Arakama beszámolója volt: tartja magát előző vallomásához, a legfontosabb részlet azonban napokkal később jutott eszébe, előtte nem tulajdonított nagy jelentőséget az egésznek, mert úgy tűnt, semmi köze a holttest megtalálásához.

– Előadná? – kérdezte türelmetlenül Amaia.

– Azt mesélte nekem, hogy azon a területen mindig rengeteg párocska sétálgatott, és kész disznóólat hagytak maguk után: csikkeket, üres italdobozokat, használt óvszert, sőt még bugyit és melltartót is találtak ott. Aztán egyszer csak közölte, hogy egy lány a piros ünneplő cipőjét hagyta ott.

– A leírás egyezik azzal a lábbelivel, amelyet Carla Huarte hordott szilveszter éjszakáján, és amelyek hiányoztak a holttestről – mutatott rá Jonan.

– És ez nem minden. Biztos benne, hogy látta a cipőt január 1-jén. Aznap dolgozott, és ha nem is vitte le a nyáját a folyóhoz, tisztán emlékszik a lábbelire. Saját szavai szerint úgy nézett ki, mintha valaki lerakta volna a cipőjét a parton fürdés előtt, – olvasta a jegyzeteit.

– De amikor Carla holtteste előkerült, cipőt nem találtak? – szólt közbe Amaia, belepillantva a rendőrségi jelentésbe.

– Valaki elvitte – magyarázta Jonan.

– És nem a gyilkos. Úgy tűnik, mintha azért hagyta volna ott a cipőt, hogy megjelölje a területet – állapította meg Montes. Egy pillanatig elgondolkodott, majd folyatta. – Ezen kívül mindkét lány a lekarozói iskolába járt, és ha valószínűleg ismerték is egymást látásból, nem lehettek kapcsolatban: különböző kor, más-más barátok... Carla Huarte az antxabordai

kerületben lakott, Salazar, te ismered. – Amaia bólintott. – Ainhoa pedig a szomszéd faluban élt.

Montes a jegyzetei fölé hajolt, Amaia pedig felfigyelt a felügyelő tincseit beborító olajos folyadékra.

– Montes, mi van a hajadon?

– Zselé – felelte, végigsimítva a fejét. – A fodrásznál tették rá. Folytathatjuk?

– Persze.

– Rendben, egyelőre ennyi. Nálatok?

– Beszéltünk a barátjával – válaszolta Amaia –, és elég érdekes dolgokat mesélt. Például Carlának tetszett a karmolászós, harapásos, pofozkodós szex, és ezt a lány barátnői is tanúsították. Mindig elmesélte nekik a szexuális élményeit szőröstül-bőröstül, nem is lehet jobban kifejezni. Ez magyarázza a karmolásokat és a harapást a mellén. A fiú ragaszkodik az előző vallomásához: a lány eléggé magán kívül volt a kábítószer miatt, az szó szerint az agyába szállt. Ez egyezik a toxikológiai jelentéssel. Azt is elmondta nekünk, hogy Carla Huarte mindig leborotválta a nemi szőrzetét, ami megvilágítja, miért nem találtuk a nyomait a helyszínen.

– Főnök, vannak fotóink Carla gyilkosságának a helyszínéről.

– Jonan kirakta a képeket az asztalra, Amaia felé fordítva. A lány holtteste a folyó árterületén feküdt. A piros ünnepi ruha és a szintén piros alsónemű a mellétől a bokáig szétszaggatva hevert. Carla nyaka meg volt dagadva, így a kötél, amivel megfojtották, nem látszott a fényképen. Az egyik lábán félig átlátszó cafat lógott, amit először bőrfoszlánynak véltek, de később kiderült, hogy a bugyi darabja.

– Elég jól megmaradt, ahhoz képest, hogy öt napig feküdt esőben-szélben – jegyezte meg az egyik technikus –, kétségtelenül a hidegnek köszönhető: ezen a héten a hőmérséklet nem emelkedett hat fok fölé, éjszakánként pedig gyakran fagyott is.

– Nézzetek a kezére – szóló Jonan. – Tenyérrrel felfele van, akár Ainhoa Elizasunál.

– Szilveszterre Carla rövid, vörös ruhát vett fel fehér műszőrme felsővel. Ez utóbbit nem találták meg – olvasta Amaia. – A gyilkos végigszakította azt, kétfelé választva az alsóneműt és a ruha két részét. A szeméremdombon kb. 10x10 centiméteres szabálytalan részen hiányzott a bőr és a szövetek.

– Ha a gyilkos Carla szeméremdombján hagyott egy *txatxingorrit*, ez megmagyarázhatja, miért csak ott harapták meg a vadállatok.

– És miért nem harapták meg Ainhoát? – vetette fel Montes.

– Nem volt rá idő – felelte San Martín doktor, aki éppen bejött a terembe. – Salazar felügyelő asszony, elnézést a késésért – szóló, majd helyet foglalt.

– A többiek meg elmehetnek a fenébe – mormolta Montes.

– Az állatok hajnalban isznak a folyónál, a kislány alig pár órát lehetett ott. Itt vannak a boncolás eredményei, és egyéb anyagokat is hoztam. Egyformán haltak meg – rendkívüli erővel szorított kötéllal fojtották meg mindkettejüket. Egyikük sem védekezett. Mindkettejük ruháját nagyon éles eszközzel vágta szét, ami felszíni sérüléseket okozott a melleken és a hason. Ainhoa nemi szőrzetét valószínűleg ugyanazzal az eszközzel borotválták le, majd szétszórták a holttest körül. A szeméremdombra édességet helyeztek.

– *Txatxingorrit* – jegyezte meg Amaia – ez a vidék tipikus cukrászsüteménye.

– Carla Huarte holttestén nem találtak édességet. Ugyanakkor, amint Ön is jelezte, felügyelő, miközben megvizsgáltuk a ruháját, nyomokban cukrot és lisztet fedeztük fel rajta, s ez hasonlított arra az édességre, amelyet Ainhoa Elizasu testén találtunk.

– Talán a lány otthon evett ilyesmit, és néhány morzsa a ruhájára hullott – tételezte fel Jonan.

– Nem evett ilyet, legalábbis otthon nem, utánajártam – felelte Montes.

– Ez nem elég, hogy összekössük a két esetet – szóló Amaia, és az asztalra dobta a tollát.

– Úgy vélem, minden szükséges információ megvan, felügyelő – mondta San Martín, az asszisztensére kacsintva.

– Akkor mire várunk? – állt fel Amaia.

– Rám – válaszolt a rendőrparancsnok, aki épp benyitott a terembe. – Kérem, maradjanak a helyükön. San Martín doktor, mondja el nekik, amit nekem is elmesélt.

A boncolóorvos asszisztense felrajzolt a táblára egy színes ábrát különböző számsorokkal, láthatóan összehasonlító elemzés céljából. San Martín felállt és megszólalt egy kategorikus emberre valló, magabiztos hangon.

– A végrehajtott vizsgálatok bebizonyították, hogy a két bűntettél használt kötelek azonosak. Bár ez még nem végleges. Csomagolókötélről van szó, gyakran használják mezőgazdaságban, építkezéseken, nagyrészt a kereskedelemben is. Spanyolországban gyártják, vegyesboltban és barkácsáruházban kapható, mint például az Aki vagy a Leroy Merlin – meglehetősen színpadias szünetet tartott, először a rendőrparancsnokra, majd Amaiára pillantva. – Ami egészen biztos, hogy azonos kötélt két egymás után levágott darabjáról van szó – jelentette ki, és két nagy felbontású fényképet mutatott, amelyeken a kötél darabok két, középen egyenesen átfűrészelt fatörzsnek látszottak. Amaia lassan leült, és nem vette le a szemét a fotókról.

– Ez sorozatgyilkosság – suttopta.

A termen izgalom futott végig. Az egyre erősödő beszédzaj csak akkor maradt abba, amikor a rendőrparancsnok átvette a szót.

– Salazar felügyelő, Ön azt mondta, elizondói, ugye?

– Igen, parancsnok úr, az egész családom ott lakik.

– Úgy vélem, az Ön terepismerete és az ügy néhány részletében való jártasság, továbbá a felkészültsége és tapasztalata indokolják, hogy Ön vezesse a nyomozást. Ezenfelül Quanticóban, az FBI-nál szerzett gyakorlata is nagyon jól jöhet most nekünk. Úgy tűnik, sorozatgyilkossal állunk szemben, és Ön annak idején a terület legjobb szakembereivel dolgozott együtt. Módszertan, pszichológiai profilok, előzmények... Egyszóval, Ön irányít, és bármire szüksége lesz, számíthat teljes együttműködésünkre, akár itt, akár Elizondóban.

A rendőrparancsnok búcsúzóul intett és elhagyta a termet.

– Sok sikert, főnök – nyújtott kezet mosolyogva Jonan.

– Gratulálok, Salazar felügyelő – szólt San Martín.

Amaia figyelmét nem kerülte el Montes ellenszenves arckifejezése, amellyel csendben végigmérte az öt üdvözlő rendőroket. A felügyelőnő igyekezett kitérni a vállveregetések elől.

– Holnap korán reggel elindulunk Elizondóba. Szeretnék jelen lenni Ainhoa Elizasu temetésén. Amint tudjátok, ott él a családom, tehát biztosan ott is maradok. Ti pedig – fordult a csapatához – feljárhattok minden nap, csak ötven kilométer és jó az út.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, Montes odament Amaiához és némi lenézéssel megérdeklődte:

– Csak annyit szeretnék pontosítani: mostantól főnöknek kell szólítanom?

– Ne butáskodj, Fermín, ez ideiglenes, és...

– Hagyja csak, főnök, hallottam, mint mondott a rendőrparancsnok, számíthat a teljes együttműködésekre – szólt, majd katonai tisztelgést imitálva távozott.

Kissé szétszórtan sétált Pamplona óvárosában, ahogy közelített a házához, egy felújított ódon épülethez a Mercaderes utcán. Az 1930-as években a földszinten esernyőműhely működött, s még mindig látszott a régi cégér: „Izaguirre esernyők, minőség és presztízs az Ön kezében.” James azt mesélte, hogy a széles, világos terek miatt választotta a házat, ahol kiválóan be tudta rendezni szobrászműhelyét. Amaia azonban tudta, hogy férjét ugyanazon okok vezették a San Fermín-napi bikafuttatás útvonalára, mint amelyek miatt Pamplonába is költözött. Akárcsak amerikaiak ezrei, örült szenvedéllyel viseltetett e hagyomány, Hemingway és az egész város iránt, és eme szinte gyerekes passziót évente, az ünnep eljövételével újra és újra kiélhette. Amaia nagy megnyugvására James nem futott a bikák előtt, de naponta megtette azt

a nyolcszázötven métert a Santo Domingótól a tégig, hogy megjegyyezze az összes kanyart, kátyút és utcakövet. Imádta a férje mosolyát, amikor évente a jeles nap közeledtével elővette egy ládából fehér öltözékét és új kendőt is szerzett, pedig már száznál is több volt neki. Amikor megismerkedtek, James már több éve élt Pamplonában, egy takaros kis lakásban lakott a központban, és stúdiót bérelt a városháza közelében. Amikor elhatározták, hogy összeházasodnak, James megmutatta neki a Marcaderes utcai házat, amelyet Amaia csodálatosnak, noha túl nagyoknak és drágának tartott. Ez nem volt probléma James számára, ő ugyanis akkorra már némi hírnévre tett szert a művészvilágban, továbbá jómódú, az egyik vezető munkásruhagyártó családból érkezett az Egyesült Államokból. Megvették a házat, James kialakította műtermét a régi műhelyben, és megígérték maguknak, hogy amint Amaia megalapozza gyilkossági nyomozói karrierjét, addigra a ház tele lesz gyerekekkel.

A felügyelő pályája négy év óta felfele ívelt, minden évben eljött San Fermín ünnepe, James egyre nagyobb megbecsülésnek örvendett a művészi körökben, a gyermekáldás azonban nem érkezett. Amaia öntudatlanul is a hasán tartotta a kezét, mintegy a vágyakozva és védelmezően. Gyorsított léptekkel megelőzött egy csoport hangosan vitatkozó román bevándorlót, és elmosolyodott, amit meglátta a James műhelyének ajtóredőnyeinek átszűrődő fényt. Az órájára pillantott, majdnem fél tizenegyre járt, s ő még mindig dolgozott. Kinyitotta az ajtót, a kulcsokat egy komódként szolgáló antik asztalon hagyta, és a boltíves régi átjárón keresztül átvonult a műhelybe: a ház e része még megőrizte antik kavicsos padlózatát és a feljárót egy ablaktalan helyiségbe, ahol hajdanán bort és olajat tartottak. James egy darab szürke márványt tisztított éppen szappanos vízzel. Rámosolygott feleségére.

– Még egy percet kérek, kiveszem ezt a varangyot a vízből, és a tiéd vagyok.

Ráhelyezte a követ egy rácsra, betakarta egy ronggyal és beletörölte a kezét fehér konyhakötényébe, amelyben dolgozott.

– Mi újság, drágám? Fáradt vagy?

Átölelte Amaiát, aki szinte elalélt, mint mindig, amikor férje karjait maga körül érezte. A pulóveren keresztül is érezte bőrének illatát, és kis időbe telt, amíg válaszolt.

– Nem vagyok fáradt, de furcsa napom volt.

James eltolta magától, hogy lássa az arcát.

– Mesélj!

– Szóval folytattuk a falumbeli kislány ügyét. Úgy néz ki, hogy az eset nagyon hasonlít arra, ami egy hónappal ezelőtt történt szintén Elizondóban, és most megállapítottuk, hogy összefüggenek.

– Hogyan függenek össze?

– Úgy tűnik, a gyilkos ugyanaz a személy.

– Ó, Istenem, ez azt jelenti, hogy van ott egy állat, aki lányokat öl!

– Szinte kislányokat, James. A helyzet az, hogy a rendőrpárancsnok engem bízott meg a nyomozás lefolytatásával.

– Sok sikert, felügyelő! – csókolta meg a férje.

– Nem mindenki örült ennyire, Montesnek nem esett túl jól. Szerintem eléggé megharagudott.

– Ne foglalkozz vele, ismered Fermínt: rendes ember, de nehéz időket él most. Túl lesz rajta, hiszen nagyra becsül téged.

– Nem tudom, én...

– De én tudom, hogy becsül, hidd el! Éhes vagy?

– Főztél valamit?

– Természetesen, Wexford séf a ház specialitását készítette el!

– Majd meghalok, annyira szeretném megkóstolni. Mi az? – érdeklődött nevetve Amaia.

– Hogyhogy mi az? Nem szégyelled magad? Gombás spagetti és egy üveg vörös Chivite.

– Bontsd fel, amíg lezuhanyozom!

Megcsókolta a férjét és a fürdőszobába ment. Behunyta a szemét a vízszög alatt és hagyta, hogy az végigfolyjon arcán, majd a hideg csempének támasztotta a kezét és homlokát, hogy a víz a nyakát és a hátát érje. A nap történései egyszerre zúdultak rá, így nem volt ideje elgondolkodni, hogy azok milyen következményekkel járnak sem a karrierére, sem a következő napjára nézve. Hűvös fuvallatot érzett: James nyitott be a fürdőszobába. Amaia mozdulatlanul élvezte a forró vizet, amely lemosott a lefolyón minden összefüggő gondolatot. James mögé állt és lassan csókolta a vállát. Amaia oldalra hajtotta a fejét, a nyakát kínálva, és ez eszébe juttatta a régi Dracula-filmeket, ahol ártatlan szűzies áldozatok adták át magukat a vámpírnak, felfedve a nyakukat, és behunyták a szemüket a földöntúli élvezet reményében. James hozzásimulva csókolta a nyakát, majd maga felé fordította Amaiaát az ajkait keresve. Férje érintése elég volt ahhoz, hogy Amaia gondolataiból eltűnjön minden, ami nem James. Érzékeny végigsimította James testét, élvezte a simogatást és hagyta, hogy gyengéden csókolják.

– Szeretlek – suttogta James a fülébe.

– Szeretlek – susogta Amaia, és mosolygott a bizonyosságtól, hogy ez így van, hogy mindennél és mindenkinél jobban szerette férjét, és boldog volt, hogy lábai közt fogadhatta magába és szeretkezhetett vele. Amikor befejezték, ez a mosoly még órákig ült az arcán, mintha a Jameszel eltöltött percek elegendőek lennének arra, hogy távol tartsák a világ összes bajját.

Amaia legbelülről sejtette, hogy csak Jamesnek köszönhetően érezheti magát nőnek. Szakmai életében háttérbe szorította feminin arcát, és csak arra koncentrált, hogy jó nyomozó legyen, azonban magas, vékony és inas termete, józan öltözködése a munkáján kívül sem tett nőies benyomást, különösen, amikor James barátainak feleségeivel találkozott, akik filigrán alkatokkal és finom kis kezükkel sosem érintettek még hullát. Nem hordott ékszert, kivéve a jegygyűrűjét és egy apró fülbevalót, amelyről James azt mondta, gyerekeknek való. Hosszú, szőke lófarka és a kevés smink leginkább férfias hatást keltett, aminek Amaia örült is. Ezenkívül azt érezte, hogy magabiztos hangja és mozdulatai elriasztják azokat a cafkákat, akik rosszindulatú megjegyzéseket tettek a késő anyaságra. A fájó anyaságra.

Vacsoráztak, semmiségekről csevegtek, majd korán lefeküdtek. Amaia csodálta James képességét, amelynek köszönhetően képes volt elvonatkoztatni a napi gondoktól és rögtön elaludni. Őneki azonban időre volt szüksége, hogy ellazuljon, olykor órákig olvasott, mielőtt eljött az álom, és bármilyen éjszakai zaj felébresztette. Abban az évben, amikor kinevezték felügyelővé, annyi feszültség és idegesség gyülemlt fel benne, hogy esténként kimerülten zuhant az ágyba, majd két-három, ájult álomban töltött óra múlva felébredt a hátát hasító görcsös fájdalomtól, amely nem engedte tovább aludni. Idővel ez alábbhagyott, de éjszakája továbbra is nyugtalan volt. Égve szokta hagyni a villanyt, amelynek a fénye beszűrődött a lépcsőről és segített magához térni egy újabb, borzalmakkal teli álom után. Most is hiába próbált az olvasnivalóra összpontosítani: megadta magát baljós gondolatainak, és a földre ejtette a könyvet. Azonban a villanyt nem kapcsolta ki. Mereven nézte a plafont, és eljövendő napját tervezte: Ainhoa Elizasu gyászszertartását és temetését. Az ilyen típusú büntetteknel az elkövető általában ismeri az áldozatot, továbbá valószínű, hogy a közelében lakik és mindennap találkozik is vele. Ezek a gyilkosok gyakran elképesztően arcátlanok: olyannyira nyugodtak és biztosak a dolgukban, hogy gyakran morbid módon együttműködnek a nyomozással, keresik a holttestet és részt vesznek népes eseményeken, a temetésen és a gyászszertartáson, és minden esetben mély fájdalmat és megrendülést mutatnak. A nyomozók egyelőre nem lehetnek bizonyosak semmiben. Még a családtagoknál sem zárták ki a gyanút. Mivel azonban az első kapcsolatfelvétel nem volt eredménytelen, ez hasznos lehet a helyzet további követése szempontjából: meghallgatni az emberek véleményét és meglátásait, megfigyelni reakcióikat. És persze, hogy ő maga is találkozhatson a nővéreivel és a

nagynénjével... Nemrég, szilveszterkor látta őket, azóta pedig Flora és Ros összevesztek – Amaia hangosan felsóhajtott.

...

Fehér, magas sarkú elegáns Mustang lakkcipő volt. A rendőrség különböző szögből fotózott Jonan utasításai alapján. A vaku meg-megcsillant a lábbelin, s ettől az még furcsább és idegenebb, szinte mágikus hatást váltott ki, mintha egy mesebeli királylánytól származna, vagy egy konceptualista művész sokkoló, abszurd alkotása lenne. Amaia elképzelte az ünnepi cipellők hosszú sorát azon a misztikus helyen. Zabalza hangja hozta vissza a valóságba.

– Ez nyugtalanít. Mármint a cipő. Miért tette volna?

– Megjelölte a területét, ahogy a vadállatok teszik, vagy akár egy ragadozó (minthogy az is), és minket provokál. Azért rendezte így, hogy kihívóan jelezze: „Nézzétek, mit hagytam nektek! Itt járt a Téalapó, és hozott ajándékot!”

– Aljas gazember!

Nagy erőfeszítéssel elfordította tekintetét az igéző cipőcskékről és a sűrű bozóra nézett. Zabalza rádiótelefonja fémszerűen recsegett.

– Megtalálták?

– Eddig nem, de ahogy jeleztem is Önnek, ezen a területen a folyó a növényzet és egy afféle természetes kanyon között folyik, amely mintegy falat alkot.

A zseblámpák erős csóvái kísértetszerű fényjátékot produkáltak az egymáshoz torlódott, meztelen faágakon, mintha a földről pirkadna. Amaia felhúzta a csizmáját, miközben mérlegelte, milyen hatással lesz rá az erdő. A bokrok közt lihegve megjelent Iriarte segédfelügyelő.

– Megtaláltuk.

Amaia követte a töltésen lefelé haladó Jonant és Zabalzát. Érezte, ahogy az elmúlt esőzések nyomán megereszkedett föld csúszik a lába alatt, és hiába a sűrű ágak, a mélyre hatoló víztől a levelek síkos, nyálkás szőnyegként borították a gátat. A fákba kapaszkodtak, és az összenőtt ágak közt kanyarogva tudtak csak továbbjutni. Pár lépés múlva Amaia epésen nyugtázta magában Montes dohogását, amiért le kellett ereszkednie a folyóhoz az olasz cipőjében és bőrkabátjában.

Az erdőnek hirtelen vége szakadt, és egy szinte bevehetetlen fal jelent meg V-alakban a folyó mindkét oldalán, akár egy természetes tölcsér. Sötét völgybe érkeztek, amelyet a rendőrök igyekeztek bevilágítani. A folyó áramlata odalent elgyorsult; a falak és a víz között alig másfél méternyi száraz kavics volt mindkét oldalon. Amaia rápillantott a kislány kegyetlen odaadással kinyújtott kezére, meztelen testén kétfelé nyílt a ruha, bal keze szinte érintette a vizet, hosszú szőke haja leért egészen a derekáig, nagy zöld szemét leheletnyi pára vont a be. Halotti szépsége, már-már misztikus kecsessége, amelyet az a szörny megálmódott, megtette a hatását. Egy ideig megfélemedezett az eljárásról, és fantáziájába merült: végül a királylány tekintete hozta vissza a valóságba, a folyó ködétől párás szemek, amelyek igazságért könyörögtek a Baztán medréből, és amelyekkel Amaia a legsötétebb éjszakáin néha álmodott. Két lépést tett hátrafelé, hogy elmormoljon egy imát, majd átvegye Montestől a kesztyűt. Megrendülten egy másik ember fájaldalmától tekintett Iriartéra, aki tenyerét a szájára szorítva állt, de gyorsan el is kapta a kezét, mihelyt észrevette, hogy nézik.

– Ismerem... Ismertem, a családját is, ez az arbizui kislány – emelte a tekintetét Zabalzára, mintegy megerősítésre várva. – Nem tudom a nevét, de ő az, semmi kétségem efelől.

– Anne-nak hívják. Anne Arbizu – bólintott Jonan, kezében egy könyvtárjeggyel. – A táskája néhány méterre innen került elő – mutatott felfele a sötétségbe.

Amaia a lány elé térdelt, hideg arcát nézte, amelyen mintha groteszk mosoly lebegett volna.

– Tudja, mennyi idős volt? – kérdezte.

– Tizenöt, nem hiszem, hogy betöltötte volna a tizenhatot – lépett közelebb Iriarte. Rápillantott a holttestre, majd futásnak eredt. Tíz méterrel odébb a vízfolyás irányában előrehajolt, és hányt. Senki nem szólt, akkor sem, amikor visszatért, az ingét tisztogatva egy zsebkendővel és bocsánatkéréseket mormolva.

Anne bőre rendkívül világos volt, de nem az a színtelen, átlátszó, szeplős és vörös foltokkal teli fajta, hanem tejfehér, tiszta és szőrtelen. Ahogy ráesett a harmat, egy márvány sírköszoborhoz hasonlított. Ainhoától és Carlától eltérően, ő küzdött. Legalább két körme a húsig letört, a többi alatt nem találtak bőrfoszványokat. Kétségkívül a többiekénél hosszabb ideig vívta haláltusáját. Párás szemében látszottak a véraláfutások, amelyek a fulladásos halál elhúzódó folyamatáról és a légszomj okozta szenvedésről tanúskodtak. Minden egyébnél az elkövető pontosan megismételte az előző gyilkosságok részleteit: nyakba vágódó vékony kötél, kétfelé szakított ruha, térdig lehúzott farmer, leborotvált nemi szőrzet és egy illatos, krémes sütemény a medencére helyezve.

Jonan lefényképezte a lány lába körül szétdobált szőrösömókat.

– Minden ugyanolyan, főnök, mintha az előző lányokat látnánk.

– A francba! – hallatszott egy visszafojtott kiáltás valamivel lejjebb, majd egy hangos lövés is eldőrdült, és fülsiketítően visszhangzott a sziklákon. Egy pillanatig mindnyájan megdermedtek, majd előkapták fegyvereiket és a hang irányába céloztak.

– Vaklárma! Semmiség – kiáltotta a partról egy hang, amelyet egy felfele tartó fénycsóva előzött meg. Mosolygó egyenruhás rendőr érkezett a fegyverét döbentén szorongató Montesszel.

– Mi történt, Fermín? – kérdezte izgatottan Amaia.

– Sajnálom, fogalmam se volt, éppen átfésültem a partot, amikor megjelent ez a kurva óriás patkány, aztán az a dög rám meredt... Sajnálom, ösztönösen lőttem, nem bírom a patkányokat, aztán meg a főnök közölte, hogy az egy...izé...

– Nutria – magyarázta a rendőr. – Dél-Amerikából származó emlős. Pár éve néhány példány megszökött egy francia farmról a Pireneusokban, és azóta elég jól akklimatizálódtak a folyóban. Ha nem is szaporodnak már olyan gyorsan, de még mindig lehet találkozni némelyikükkel. Egyébként ártalmatlanok, növényevő vízi állatok, akárcsak a hódok.

– Sajnálom, nem tudtam. Egérfóbiám van, nem bírom semminek a jelenlétét, ami patkányhoz hasonlít.

Amaia rápillantott, és kellemetlenül érezte magát.

– Holnap megteszem a bejelentést a lövéssel kapcsolatban – suttozta. Fermín Montes egy darabig csendben vizslatta a cipőjét, majd arrébb ment és ott is maradt szótlanul.

A felügyelő szinte megsajnálta: a következő napokban el kell majd viselnie a kollégák tréfálkozását. Újra az áldozat mellé térdelt, és igyekezett megszabadítani a gondolatait a lányon és a helyszínen kívül mindentől.

Azon a helyen a fák nem ereszkedtek le a folyóig, ezért ott nem érződött az erdőben terjengő föld- és zuzmóillat. A lány ott feküdt, ahol a folyó szakadékot vájt a sziklába, s csak a víz ásványi kipárolgásai keveredtek a *txatxingorri* édeskés illatával. A vaj és cukor összevegyült egy másik, kevésbé átható illattal, amelyben Amaia felismerte a nemrég bekövetkezett halál szagát. Nagyokat lélegzett, hogy lecsillapítsa émelygését, miközben nem tudta levenni a szemét az édességről, akár egy förtelmes bogárról, és arra gondolt, hogy lehet valaminek ilyen erős aromája. San Martín doktor letérdelt mellé.

– Ó, micsoda illat! – Amaia elborzadva nézett rá. – Csak vicceltem, Salazar felügyelő.

Amaia szótlanul felállt, hogy átadja a helyet.

– De valóban jó, és én nem vacsoráztam.

Amaia arcán undor futott végig. A doktor ezt nem vette észre és elfordult, hogy üdvözölje Estébanez bírónőt, aki – annak ellenére hogy szoknyát és közepes sarkú félcsizmát viselt – irigylésre méltó könnyedséggel lépdelt lefele a lejtőn.

– Lehetséges – mormolta a fogai közt Montes, aki láthatóan még nem tért magához a nutria okozta incidensből. A bírónő mindenkit egyszerre üdvözölt és doktor San Martín mögé állt, miközben hallgatta az észrevételeket. Tíz percen belül már ott se volt.

Több mint egy óráig tartott felvinni a koporsót, amelybe Anne holttestét helyezték, és ehhez minden kézre szükség volt. A technikusok azt javasolták, tegyék bele egy zsákba és húzzák fel, de San Martín meggyőzte kollégáit, hogy egy zárt láda megóvja a testet mindenféle csikarásoktól és ütésektől, amelyeknek az ki lenne téve, ha abban az erdőnek nevezett mocsárban vonszolnák. A sűrű fák miatt néhol függőlegesen kellett megfordítaniuk a koporsót, és megvárni, amíg felváltják egymást. Többször megcsúszva végre felértek a halotyszállító kocsizhoz, amely elvitte Anne földi maradványait a Navarrai Igazságügyi Orvostani Intézetbe.

Minden egyes alkalommal, amikor egy kiskorú holtteste előtt állt, ugyanaz az a tehetetlenségérzet szállta meg, amelyet az egész társadalomra kiterjesztett: egy olyan közösségre, amely minden hasonló halálesetnél képtelen megvédeni saját jövőjét. Egy elvesztett társadalomra. Amint ő maga is. Mély levegőt vett, és belépett a boncterembe.

San Martín doktor közben a művelethez szükséges adatlapokat töltötte ki, majd köszönt Amaiának, és odalépett a fémasztalhoz. Anne holtteste már ruhátlanul feküdt a könyörtelen fényben, amely bármilyen apró hibát felnagyít, de öneki csak a makulátlan fehérsége világított, amely földöntúlivá, festményszerűvé tette. Amaia egy márvány Madonnára gondolt azokból, amelyek megtöltik az olasz múzeumokat.

– Olyan, akár egy baba – suttopta.

– Ugyanezt mondtuk Sofiával – értett egyet a doktor. A technikus üdvözlő mozdulatot tett a kezével. – Egy wagneri valkűr remek példája lehetne.

Zabalza segédfelügyelő nyitott be.

– Valakit várunk, vagy kezddetjük?

– Montes felügyelőnek már itt kellene lennie... – pillantott Amaia az órájára. – Kezddük el, doktor úr, pár perc múlva megjön.

Felhívta Montest, de csak az üzenetrögzítő válaszolt, így feltételezte, hogy a felügyelő éppen vezet. A kíméletlen fényben Amaiának feltűnt egy-két részlet, amely eddig elkerülte a figyelmét. Néhány vastag, barna szőrszálát vett észre a lány bőrén.

– Állatszőr?

– Valószínűleg, a ruhán is találtunk belőle. Majd összehasonlítjuk azokkal, amelyek Carla testén voltak.

– Hány órája halott?

– A máj hőmérséklete alapján, amit a folyónál mértem, körülbelül két-három órája.

– Ez nem túl hosszú idő, kevés ahhoz, hogy az állatok odajöjjenek. Az édesség érintetlen maradt, sőt úgy nézett ki, mintha frissen lenne kisütve. Önök ugyanúgy érezték az illatát, ahogy én is, és ha lettek volna állatok olyan közelségben, hogy elhullajthassák a szőrüket, megették volna a süteményt, ahogy ez Carla esetében is történt.

– Meg kell kérdeznem az erdészeket – vetette fel Zabalza –, de nem hinném, hogy ez olyan hely lenne, ahova az állatok inni járnak.

– Egy állat könnyűszerrel leereszkedik ott – vélte San Martín.

– Valóban leereszkedik, de arrafelé a folyó kanyont formál, amelynek köszönhetően nehéz lenne elmenekülni, az állatok viszont mindig nyitott területeken isznak, ahol nemcsak őket veszik észre, de maguk is messzire ellátnak.

– Akkor mivel magyarázhatók a szőrszálak?

– Talán a gyilkos ruháján voltak, és a lányra is ragadt néhány, amikor hozzáért.

– Lehet. Kinek a ruhája lehet tele állatszőrrel?

– Vadászé, erdészé, pásztoré – sorolta Jonan.

– Nyúzómasteré – szólalt meg a technikus, aki San Martínnak segített és eddig csendben volt.

– Rendben, fel kell kutatni bárkit, aki megfelel ennek a profilnak és a környéken található, még hozzátennem, hogy mindenképpen férfi az illető, egy rendkívül erős férfi. Ha a fantáziái miatt nem lenne szüksége intimitásra, azt mondanám, hogy egynél több gyilkos van. Ami azonban világos: akárki nem lett volna képes a karjaiban levinni azon a lejtőn egy holttestet, pedig nyilvánvalóan azt tette, hiszen a lányon egy karcolás sem volt – érvelt Amaia.

– Meg vagyunk arról győződve, hogy már halott volt, amikor levítették?

– Biztos vagyok benne: egyetlen lány sem menne a folyóhoz éjjel, még ismerőssel sem, és még kevésbé hagyná ott a cipőjét. Szerintem megtámadja őket, gyorsan megöli, mielőtt még a lányok gyanút fognának: talán ismerik is, és ezért megbíznak benne, talán nem, és akkor mielőbb végeznie kell velük. Körbetekeri a nyakukon a kötelet, és mielőtt még felocsúdnának, már halottak. Utána leviszi őket a folyóhoz, elhelyezi úgy, ahogy a fantáziáiban elképzelte, és amikor befejezte a pszichoszexuális szertartást, ott hagyja nekünk a cipőket jelzéseként, hogy megtekinthetjük a művét. – Amaia megrázta a fejét, mintha álomból ébredne. A többiek elképedve szegezték rá a szemüket.

– Nézzük a kötelet! – mondta San Martín.

A technikus megfogta a lány fejét a nyakánál, és felemelte, hogy San Martín doktor kiszedje a zsineget a sötét bemélyedésből. Külön odafigyelt a kétoldalt függő részekre, amelyeken műanyag törmelék vagy ragasztómaradvány fehérlett.

– Látja, felügyelő, ez új: a többi esettől eltérően a kötélben bőrfoszlányok találhatók, valószínűleg hirtelen rántották meg, és ez olyan sérülést okozott, ami lehorzsolta a bőrt azon a helyen.

– Kesztyűt használhatott, nincs ujjlenyomat – szólt közbe Zabalza.

– Úgy tűnik, bár egyes esetekben ezek a gyilkosok nem hagyhatják ki az élvezetet, amelyet az a tudat jelent, hogy saját kezükkel oltják ki valakinek az életét, és ezt az érzést teljességgel közömbösíti a kesztyű. Ezért olykor leveszik, még ha csak arra a kritikus pillanatra is. De nekünk így is elég lehet.

San Martín doktor egyetértett Amaiával abban, hogy Anne védekezett. Talán észlelt valamit, amit az előző áldozatok nem láthattak, s ez elég volt ahhoz, hogy ne adja meg magát könnyen. Az ő esetében a fulladás nyomai teljesen nyilvánvalók voltak, és noha a gyilkos Anne-nal is újra megkísérelte megvalósítani fantáziáját, és ez egy bizonyos fokig sikerült is neki, hiszen első látásra ugyanaz a pokoli színjáték fogadta a nyomozókat, Amaiának mégis olyan érzése támadt, hogy ez a gyilkosság nem elégítette ki teljes mértékben az elkövetőt, és ez az angyalarcú kislány, aki a csúcot jelentette volna ama szörny számára, végül a legkeményebbnek és legagresszívabbnak bizonyult. És annak ellenére, hogy a tettes ugyanolyan óvatossággal próbálta elhelyezni Anne-t, mint sorstársait, az ő arcán nem tűnt fel a csodálkozó, törekeny kifejezés: vonásai végsőkig tartó küzdelmet tükröztek, és szája bizarr mosolyra görbült.

– Mi ez a rózsaszín folt az arcán?

A technikus egy pálcikával mintát vett.

– Megmondom, mihelyt kiderítjük, de azt mondanám, *gloss*.

– Mi az? – érdeklődött Zabalza.

– Ajakfény, segédfelügyelő, olajos, csillogó és gyümölcsízű – magyarázta Amaia.

Nyomozói karrierje során jóval több boncoláson vett már részt, mint amennyit szeretett volna, ezért úgy vélte, hogy tökéletesen megfelelt annak az elvárásnak, amennyit vele szemben nőként támaszthatnak volna, és a folytatáson nem kívánt részt venni. Bármely tekintélyes patológus tanúsíthatja, hogy a boncolás Y-formájú vágásai valóban megrázó látványt nyújtanak, és hogy egyik élőkön végrehajtott műtét sincs ennyire impozáns, és annak ellenére, hogy a belsőszervek felnyitása, a szervek kiszedése és lemérése nem egy kellemes folyamat, a technikai részletek mégis letompítják a művelet vélt szörnyűségét. A borzalom akkor nyilvánul meg leginkább, amikor újra megtöltik a holttestet, az asszisztens lezárja az

iszonyatos sebet, amely a vállaktól a mell közepéig terjed, majd megkerüli a köldököt, egészen le a medencéig: akkor a brutalitás valóban elviselhetetlenné válik. És ha a holttest gyermeké vagy kislányé, mint ez esetben, abban a pillanatban még inkább védtelen lesz és meggyalázott, az óriási öltések okozta heg pedig olyan, akár egy rongybaba cipzárja, amely sosem gyógyul be.

Az óriási baztáni erdőben az ember művének megjelenése előtt a hegyi bükköst gesztenye, mogyoróbokrok és kőrisek váltották fel, valamivel lejjebb pedig tölgyes terült el. Mára ezt a vidéket szinte teljesen benőtték a bükkfák, amelyek zsarnokian uralkodtak a növényzet felett. A tisztások, a rekettyések és cserjék örökzöldje, a hanga és a páfrány színes szőnyege alkotta azt a mágikus környezetet, amelyben baztániak nemzedékei mozogtak otthonosan; csak az Irati erdő kelthetett hasonlóan igéző hatást, azonban arra most ráborult a gyilkosságok árnyéka.

Amaia az erdő mindig az odatartozás büszkeségével töltötte el, holott nagysága szédítette és ijesztette: egyfajta tiszteletteljes hódolattal szerette, s a csend és távolság felerősítették ezt az érzést. Tizenöt éves korában egy időre csatlakozott egy hegymászó túraklubhoz. A hangos csoportban zajló séta nem bizonyult olyan felemelőnek, mint amennyire elképzelte, és három kirándulás után ott is hagyta a társaságot. Csak akkor tért vissza az erdőbe, miután megtanult vezetni; újból vonzotta a varázslatos rengeteg. Csodálkozva tapasztalta, hogy a hegyi magány riasztó szorongást váltott ki nála, mintha valaki figyelné, ahogyan kifoszt egy szentélyt. Amaia autóba szállt és hazahajtott, izgatottan és nyugtalanul az átéltektől, a megtapasztalt ősi félelem tudatában. Mindez Engrasi néni nappalijából nevetségesnek és gyerekesnek tűnt.

A nyomozást azonban folytatni kellett, és Amaia visszatért a baztáni rengetegbe. A tél utolsó lehelete itt érződött leginkább: az éjszakai eső hideg és nehéz levegőt hagyott maga után, amely nedvességével átítatta a ruhát egészen a csontokig. Amaia beleremegett a kék tollkabát ellenére is, amit James erőltetett rá. A párából sötétellő fatörzsek évezredes hullókként derengtek a bizonytalan februári napfényben. Azok a fák, amelyek nem veszítették el zöldes köntösüket, a téltől összeaszott, sápadt-ezüst leveleiket lebegtették. A folyót a völgyben lehetett sejteni, ahogy némán kanyarogva sodorta magával mindazon rémtettek tanúságát, amelyekkel a gyilkos megjelölte partjait.

Jonan felgyorsította lépteit, felhúzta kabátja cipzárját és megállt Amaia mögött,

– Ott vannak – mutatott az erdészek logóját viselő Land Roverre.

A két egyenruhás férfi már messziről észrevette őket, és Amaia eltalálta, hogy valami tréfás megjegyzést tehettek rájuk, ugyanis nevetve elfordították a tekintetüket.

– Tessék: a rendőr és a pipi, jellemző pletyka.

– Sebaj, barátom, rosszabbul is állt már szénánk! – suttozta Amaia, ahogy közeledtek az erdészek.

– Jó napot! Salazar felügyelő vagyok, Navarrai Rendőrség, gyilkossági csoport. Ő pedig Etxaide segédfelügyelő – mutatta be Jonant.

A két férfi nagyon sovány és szikár volt, egyikük egy fejjel magasabb társánál. Amaia észrevette, hogy a nyúlánkabbik mindig kihúzta magát, ahogy a rangját meghallotta.

– Felügyelő, Alberto Flores vagyok, és a munkatársam: Javier Gorria. Minket bíztak meg a körzet felügyeletével, elég széles terület, mintegy ötven kilométernyi erdő, de ha valamiben segíthetünk, forduljon hozzánk bizalommal.

Amaia szótlanul nézte őket: egyfajta zavarba ejtési taktika volt, amit mindig is bevált, és ez esetben is meghozta az eredményt. Az eddig a terepjáróra támaszkodó erdész előrelépett.

– Asszonyom, minden segítséget megkap tőlünk: a huescai medvekutató egy órája érkezett, lentebb parkol – mutatott egy kanyarra az úton. – Ha velünk tart, megmutatjuk, hol dolgoznak éppen.

– Rendben. És hívjon felügyelőnek.

Az ösvény egyre szűkült, ahogy haladtak befele az erdőbe; majd néhol tisztás következett, friss zöld füve szinte pázsitként hatott. Másutt a cserjésben zárt, sűrű labirintus kanyargott, a növénytakaró és a tűlevelek szinte trópusi légkört árasztottak. A dús növényzetű lapályra nem hatolt be a víz, ezért nagy száraz foltokat lehetett látni, ahogy a szél zörgő harasztot sodort a fák tövébe, mintha természetes nyoszolyát alakítana az alvilági istennők számára. Amaia elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak a mondák, amelyeket Engrasi néni mesélt. Ebben az erdőben nem volt nehéz elfogadni a varázslatos teremtmények létezését, ami oly szorosan összefonódott a vidék múltjával. Minden erdő mágikus: félelmetes, mert sűrű és misztikus, sötét és fenyegető. Baztán erdejének misztériuma fenséges ősi szépségében rejlett, amelyben önkéntelenül is megnyilvánul a természetének legmélyebb emberi oldala, éteri és gyermeki lény, amely megteremti a saját kacsalábú tündéreit, akik átszunnyadják a napot, hogy este előbújjanak és kibontsák hosszú aranyhajukat; aranyfésűjük pedig varázshatalmat kölcsönöz tulajdonosának és bármely kívánságát teljesíti. E hatalmat odaajándékozták az embereknek, akiket olyannyira megigézett szépségük, hogy követték őket, és nem ijedtek meg kacsavégtagjaiktól.

Abban az erdőben Amaia szinte tapinthatóan érezte e mágia jelenlétét, ezért könnyen maga elé tudta képzelni a druida kultúrát, képes volt hinni egy fa természetfeletti tulajdonságaiban, és felidézni régmúlt korokat, amikor ezen a vidéken és az egész völgyben a vallás tette lehetővé a túlvilági és az emberi lények találkozását.

Magára húzott egy kapucnis dzsekit, és kiszaladt az utca jótékony csendjébe. Egyre csak futott, és haragosan dörzsölte szemét, hasztalanul próbálva megálljt parancsolni a sós könnyáradatnak. Engrasi néni házában nem csöngetett be, hanem egy nagy cserépre kapaszkodott – akkorák voltak a virágok, mint ő maga – és elérte a kulcsot. Nem kiáltott a nagynénjéért, nem szaladt körbe a házban, hogy megkeresse. Sírása elcsitult, amikor megpillantotta a kis fekete selyemköteget az asztalon. Leült, kibontotta a paklit és elkezdte kevergetni a kártyalapokat, ahogy nagynénjétől látta.

Kezei tétován mozogtak, de agya tudatosan és világosan összpontosított a kérdésre, amelyet szavak nélkül fogalmaz majd meg, és olyannyira elmélyült a kártya selymes tapintásától és illatától, hogy észre sem vette, amint Engrasi néni csodálkozva figyel a konyhaajtóból. A kislány két kézzel terítette szét a lapokat, húzott egyet, maga elé rakta, majd egyenként kivette a többi is, és egymás mellé helyezte az óramutató járásával megegyező irányban. Egy ideig járatta a szemét a kártyákon, találgatta, milyen választ is rejtegetnek a feltett kérdésére.

Félve, hogy megtöri e misztikus koncentrációt, amelynek tanúja volt, Engrasi nagyon lassan közeledett és nyugodt hangon megkérdezte:

– Mit mondanak?

– Azt, amit tudni akarok – válaszolta Amaia anélkül, hogy ránézett volna, mintha fülhallgatón keresztül hallaná a hangját.

– És mit szeretnél tudni, kicsim?

– Hogy vége lesz-e valamikor.

Amaia rámutatott a tizenkét óránál elhelyezkedő kártyára. A szerencsekereket ábrázolta.

– Nagy változás közeleg, nagyobb szerencsém lesz – szólt.

Engrasi nagy levegőt vett, de csendben maradt.

Amaia újabb lapot húzott és a kör közepébe tette mosolyogva.

– Látod? – mutatott rá. – Egy napon elmegyek, és sose térek vissza.

– Amaia, tudod, hogy nem szabad kártyát vetned, nagyon meg vagyok döbbenve, mikor tanultad?

A kislány nem válaszolt, újabb lapot vett ki és keresztbe rakta az előzőn. A halál volt.

– Ez az én halálom, néném, talán azt akarja közölni, hogy amikor meghalok, itt temetnek el, Juanita *amonával*.

– Nem a tiéd, Amaia. De a halál fog téged visszahozni.
– Ezt nem értem, ki hal meg? Mi történhet, hogy visszajöjtek?
– Húzz még egy lapot és tedd ide mellé – utasította Engrasi. – Az ördög.
– A halál és az ördög – suttogta a kislány.
– Még sok idő eltelik addig, Amaia. Lassacskán kikristályosodnak a dolgok, még túl korai meglátni, és te nem vagy képes arra, hogy belepillants a saját jövődbe.
– Nem vagyok képes, néném? Azt hiszem, a jövő már itt van – vette le a hajáról a kapucnit a döbbsent Engrasi néni előtt. A nagynénje sokáig nyugtatta, mígnem Amaia ivott egy kis tejet kaláccsal, majd azonnal elaludt a tűznél, amely a májusi időjárás ellenére lobogott Engrasi kandallójában, talán azért, hogy felolvassza a halál mindannyiuk felett lebegő jeges leheletét. A kártyák ott maradtak az asztalon és szörnyűségeket hirdettek a kislány számára, akit mindenkinél jobban szeretett, és akinek különös tehetsége volt, hogy maga köré vonzza a rosszat. Csak azt remélte, a Jóisten majd erőt is ad neki, hogy legyőzze azt. Engrasi elkezdte összeszedni a kártyákat: a szerencsekereket ábrázoló felső lap Amaiát szimbolizálta, egy vízkereket néhány majom irányított saját kénye-kedve szerint, és eme irracionális körforgás bizony néha a feje tetejére állítja a dolgokat. Alig egy hónap volt hátra a születésnapjáig, amikor az uralkodó bolygó belép a csillagjegyébe, és minden megtörténik, aminek meg kell történnie.
Fáradtan leroskadt, és csak nézte a tűznél alvó gyermek kócos haját, amin átvilágított a sápadt fejbőre.

Engrasi kibontotta a paklit, és odaadta Rosaurának, hogy keverje meg a lapokat.

– Szeretnéd, ha kimennénk? – kérdezte Amaia.
– Nem, maradjatok csak, tíz perc és vacsorázunk. Rövid lesz.
– Csak arra gondoltam, hátha olyat mondanál, ami magánügy és nem kellene hallanunk... No, hátha mégis egyedül szeretnétek maradni.
– Nem fontos, Rosaura ugyanolyan jól vet kártyát, akárcsak én, hamarosan egyedül is tudja csinálni. Az az igazság, hogy nincs rám szükség a megfejtés szempontjából, de tudod, hogy magadnak nem jósolhatsz.
Amaia elámult.
– Ros, nem tudtam, hogy értesz a kártyavetéshez.
– Nem olyan régóta foglalkozom vele; úgy néz ki, az utóbbi időben az életemben minden új, amivel foglalkozom...
– Nem értem, miért csodálkozol, az összes unokahúgomnak megvan ehhez a tehetsége, még Flora is képes lenne rá, de elsősorban neked van adottságod... Mindig is mondtam neked, kiválóan csinálod.
– Valóban? – érdeklődött James.
– Nem igaz – tagadta Amaia.
– Dehogynem, fiam, a feleséged tökéletes médium, akárcsak a nővérei, mindnyájan rendkívül érzékenyek, csak fel kell fedezniük a megfelelő érzékszervet, amely segítségével tisztán láthatnak. És Amaiánál ez a leginkább kifejlett... Nézd meg, milyen munkát választott: ahol a módszereken, bizonyítékokon és adatokon kívül óriási szerepet játszik a megérzés, a rejtett dolgok észlelése.
– Én azt mondanám, ez józan paraszti ész és a kriminológiának nevezett tudomány.
– Igen, és a hatodik érzék, ami jól működik, ha megvan rá a képességed. Valakivel szemben ülsz és észreveszed, hogy szenved, hazudik, vagy épp eltitkol valamit, büntudatos-e vagy zaklatott, aljas gazembernek tartja magát vagy éppen felsőbbrendűnek: mindez az én kártyavetésemből is ugyanúgy kiviláglik, akárcsak a nálad a vallomástételnél. A különbség az, hogy nálam tudatosan jönnek, nálad pedig akaratlanul.
– Van benne valami – jegyezte meg James. – Talán azért lettél rendőr, mert természetes

médium vagy, ahogy a nagynénéd állítja.

– Úgy van, ahogy mondom – szögezte le Engrasi.

Ros átadta a már megkevert paklit a nagynénjének, aki a felső részből húzott, majd körben szétterített tizenkét lapot, ami a világot jelentette, a tizenkettes számnál található kártya pedig a kérdezőt jelképezte... Egy szót sem szólt, csak mereven nézte Rost, aki az ábrába merült.

– Ezt mélyebben tanulmányozhatnánk – érintette meg az egyik lapot.

Az eddig várakozó nagynéni elégedetten mosolygott.

– Természetesen – tette vissza a többi lapot a pakliba. Újból átnyújtotta a kártyákat Rosnak, aki gyorsan megkeverte és az asztalra helyezte a lapokat. Ezúttal Engrasi keresztet formált hat kártyából, amit tízig ki lehetett egészíteni, s így részletesebb válasz is érkezhett egy konkrét kérdésre. Amikor az összeset megfordította, arcán bizonyító, fáradt félszeg mosoly jelent meg. Finom ujjával rámutatott a lapra, és bejelentette:

– Itt van.

– A fenébe...

– Meg is ette a fene az egészet, lányom.

James érdeklődve és feszülten nézte őket, ahogy egy gyerek a vándorművészek kísértetházában. Miközben a többiek kirakták a lapokat, Amaia fölé hajolt és halkán megkérdezte:

– Miért nem csinálhatod magadnak?

– Logikus, hogy magaddal szemben nem lehetsz annyira objektív: a félelmek, a vágyak, az előítéletek elhomályosíthatják a józan ítélőképességet. És úgy tartják, rossz szerencsét hoz és bevonzza a bajt.

– Ez a rendőri nyomozásban is hasonló: egy detektív sem foglalkozhat olyan ügyel, amely őt közvetlenül érinti.

Amaia nem felelt: nem kívánt vitázni Jamesszel, hiszen tisztában volt azzal, hogy a férjét elbűvöli Engrasi néni kártyavetése. Az első naptól fogva úgy kezelte eme tényt, mint valami különleges, családi megtiszteltetést, mintha egy híres szonézékesnőről vagy nyugdíjas színésznőről lenne szó. Amaia viszont, látván őket a lapokkal foglalatalkodni, úgy érezte, valamiből kizárták, valami értékesből, amit egymás közt osztottak, őt pedig mintha kitesékelték volna a szobából. A tökéletes egyetértésről tanúskodó mozdulatok egyfajta cinkos tudást feltételeztek, amelyből ő ki volt tiltva.

– Ennyi volt – szólt Rosaura.

Engrasi összeszedte a lapokat, és óvatosan betekerte a fekete selyembe a paklit, átkötötte a takaros kis csomagot, és az almárium üvegajtaja mögé rakta.

– Most vacsorázunk – jelentette be.

– Éhen halok – közölte ünnepélyesen James.

– Te mindig éhen halsz – nevetett Amaia. – Esküszöm, fogalmam sincs, hova veszik el benned.

James tréfálkozott, miközben megterített, és amikor Amaia néhány tányérral a kezében elvonult mellette, odahajolt hozzá és így szólt:

– Később, amikor egyedül leszünk, elmesélem neked, hova teszem azt, amit megeszek.

– Csitt – tette mutatóját a szájára Amaia, és a konyha felé nézett.

Engrasi egy üveg borral tért vissza, és mindenki asztalhoz ült.

– Ez a sült isteni, néném – dicsérte meg a vacsorát Rosaura.

– Majdhogynem ki kellett lökdösnöm Jonant, egy jelentést hozott, és ahogy beszélgettünk, le nem vette a szemét a tálcáról... Még meg is jegyezte, hogy így már nem szokás vacsorázni – tette hozzá Amaia, és töltött magának bort.

– Szegény fiú – sajnálta meg Amaia. – Miért nem marasztaltad itt? Rengeteg húsunk van, és ő szimpatikus nekem. Történész, ugye?

– Antropológus és régész.

- És rendőr – jegyezte meg Rosaura.
- Igen, és nagyon jó ebben. Még nem elég tapasztalt, és a meglátásaiból kiviláglik az eredeti szakmája, de nagyon érdekes vele dolgozni. Ezenkívül rendkívül jól nevelt.
- Fermín Montestól eltérően – ejtette el Engrasi néni.
- Fermín... – Amaia az összes levegőt kiengedte a tüdejéből.
- Gondod van vele?
- Igen, legalábbis úgy tűnik... Az utóbbi időkben mindenki olyan furcsa, mintha az agyukra ment volna egy napkitörés. Nem tudom, a hosszúra nyúlt tél okozza-e, vagy ez az ügy... Minden olyan...
- Bonyolult, ugye? – kérdezte aggódva a nagynénje.
- Nagyon gyorsan történt minden, alig pár nap alatt két gyilkosság... Rendben, tudjátok, hogy nem árulhatok el bizonyos információt, de az elemzés eredménye nagyon zavaros, többek között felmerült az is, hogy medve jár a völgyben.
- Igen, ezt írja az újság is – jelezte Rosaura.
- Néhány szakértő épp vizsgálja ezeket, de az erdészek szerint nincs medve errefelé.
- Ah, de mégis úgy vélik, hogy nagydarab... valamiről van szó.
- Egy állatról? – firtatta Ros.
- Egy basajaunról. Egyikük még azt is bizonygatja, hogy találkozott vele évekkal ezelőtt. Hogy tetszik?
- Rosaura mosolygott.
- Végül is többen állítják, hogy látták már.
- Valóban, a XVIII. században. De 2012-ben? – kételkedett Amaia.
- Egy basajaun... mi is az? Afféle erdei szellem? – érdeklődött James.
- Nem, a basajaun egy létező emberszabású élőlény, körülbelül két és fél méter magas, széles vállú, hosszú sörényű és egész testén szőrös. Erdőben lakik, ahhoz tartozik, és azt oltalmazza. A legendák szerint az erdő egyensúlyát vigyázza. És annak ellenére, hogy ritkán jelenik meg, mindig is barátságos volt az emberekkel: éjszakánként, amikor a pásztorok szenderegtek, a basajaun őrizte a távolból a nyáját, és ha farkas közeledett, hangos füttentyésekkel ébresztette az alvókat: e sajátos nyelv kilométerekre elhallatszott. Szintén jelezték a magas dombokról, ha vihar közeledett, hogy a pásztoroknak legyen idejük biztonságos barlangokba terelni a nyájukat. Ők pedig hálából kenyeret, sajtot, diót vagy juhtejet hagytak a barlangok bejáratánál, ugyanis a basajaun nem él hússal – fejtette ki Ros.
- Csodálatos – szólt elragadtatva James. – Mesélj még!
- Ezenkívül létezik egy szellem, mint az Ezeregyéjszaka meséiben, nagyhatalmú, szeszélyes és szörnyűséges: női szellem, Mari a neve. Fent a hegyekben üregekben és vájatokban lakozik. Marit már jóval a kereszténység megjelenése előtt tisztelték, az anyatermészetet és az ősi erőt jelképezi. Ő gondoskodik a természéről és a nyáj szaporodásáról, és nemcsak az állatoknak és a földnek ad termékenységet, hanem a családoknak is. A természet szelleme és úrnője, egyesek számára az elemi erő, amely egyik pillanatról a másikra képes felvenni a természet bármely megnyilvánulásának a formáját: különösen kedveli a nőalakra emlékeztető sziklákat, ágakat, vagy fákat, amelyek elegáns hölgyeket vagy királynőket idéznek. Így jelenik meg, és sosem tudod, valóban ő volt-e, amíg el nem tűnik.
- James lenyűgözötten mosolygott, Ros pedig folytatta.
- Több otthona van; Aiától Ambotóig, Txindokitól egészen idáig röpköd. Olyan helyeken él, amelyek kívülről sziklák, ormok vagy barlangok, de titkos átjárókon keresztül el lehet érni ragyogó és fenséges otthonát. Ha szeretnél kérni tőle valamit, lakhelye bejáratához kell járulnod és áldozatot ajánlanod. Ha gyermeket akarsz, van egy magaslat, amely nőalakra emlékeztet, ebben a formában jelenik meg néha Mari, hogy őrizze az utat. Oda kell gyalogolnod és el kell helyezned a sziklán egy követ, amelyet a házad kapujától hoztál. Nem szabad megfordulnod, így kell hátrálva visszaindulnod, amíg a szikla vagy a barlang szája el

nem tűnik a szemed elől. Szép történet.

– Gyönyörű – suttogta James, aki még nem tért magához a mágikus légkör hatása alól.

– Mitológia – jegyezte meg Amaia szkeptikusan.

– Ne feledd el, nővérkém, hogy a mítoszok évszázadokon át fennálló hiedelmeken alapulnak.

– Hiszékeny parasztoknak való.

– Amaia, nem hiszem el, hogy ezt hallok tőled! A baszk-navarrai legendakör olyan értékes dokumentumokba lett összegyűjtve, mint például Barandiaran atya tanulmányai, ő pedig elismert antropológus volt, és nem egy faragatlan tuskó. És egy sor ősi szokás máig megmaradt. Van egy templom Dél-Navarrában, Ujuében, ahova gyermekáldásra váró nők zárándokolnak, és egy követ visznek magukkal az otthonukból: leteszik a kavicshalmazra és a helyi Szűzanyához fohászkodnak. Mármint egyes adatok szerint az asszonyok már a szentély megépítése előtt is ide jártak, és egy természetes bemélyedésbe vagy kútba dobták köveiket. A szertartás hatékonysága híres. Mondd meg, mi abban a katolikus vagy keresztényi, hogy fogsz egy követ, elviszed a Szűzhöz, hogy adjon neked gyereket? Nagy valószínűséggel a katolikus egyház nem volt képes kiirtani ezeket a nép körében mély gyökeret vert szokásokat, ezért jobbnak látott felhúzni egy kápolnát, és katolikussá nyilvánítani a pogány rítust ugyanúgy, ahogy a nyári napfordulóval vagy a karácsonnyal is tették.

– A tény, hogy Barandiaran gyűjtötte össze ezeket, csak annyit jelent, hogy az adatok sokfélék, de azt nem, hogy pontosak is lennének – vetette ellen Amaia.

– De Amaia, mi a fontos valójában, hogy valami bizonyított, vagy az, hogy ennyien hisznek benne?

– Mendemondák, és előbb-utóbb eltűnnek. Azt hiszed, a mobiltelefon és az internet időszakában valaki hitelt ad ezeknek az – elismerem – aranyos meséknek?

Engrasi köhintett.

– Nem akartalak megbántani, néném – szólt Amaia mintegy bocsánatkérően.

– A hit egyre gyengül a technológia korszakában. És áruld el, mi haszna lehet mindennek arra vonatkozóan, hogy megakadályozzuk, hogy egy szörnyeteg kislányokat gyilkoljon és a holttestüket a folyóba dobja. Hidd el, Amaia, a világ nem változott sokat, továbbra is bizonyos szempontból titokzatos hely, ahol a gonosz szellemek megkönyékezik szívünket, a tenger egész hajókat nyel el anélkül, hogy valaha is nyomukra bukkannának, és az asszonyok azért imádkoznak, hogy megfogahassanak. Amíg van rejtély, remény is van; ezek a hiedelmek pedig továbbra is az életünk részét alkotják. Keresztet rajzolunk a kenyértésztába, *eguzkiloreval*¹ díszítjük az ajtót, hogy megóvjá otthonunkat a gonosz szellemtől: egyesek patkót akasztanak ki, a német gazdák vörösre festik magtáiraikat és csillagokat festenek rájuk. Szent Antalhoz visszük állatainkat, Szent Balázsnak könyörgünk, hogy gyógyítson ki a náthából... Ostobaságnak tűnhet, de a század elején influenzajárvány tizedelte meg Európa lakosságát, és a kiindulópontja itt volt. A múlt télen az *a*-típusú influenza okozta pánik miatt a kormányok milliókat költöttek felesleges oltásokra. Mindig is oltalomért és segítségért fohászkodtunk, amikor inkább a természet erőinek voltunk kiszolgáltatva, és egészen az utóbbi időkig közösséget éreztünk velük, legyen az Mari vagy a kereszténység szentjei és szüzei. Mihelyt azonban újból sötét idők közelegnek, a régi képletek ismét működnek. Mint amikor kimarad az áram, és a tejet fémlábasban melegíted a tűzhelyen, ahelyett hogy mikrót használj. Unalmas? Bonyolult? De működik!

Amaia egy percig csendben maradt, mint aki emészti az imént hallottakat.

– Néném, én megértem, amit közölni szeretnél velem, de így is elég nehéz elhinnem, hogy valaki egy barlanghoz vonul, hogy egy szellemtől gyereket kérjen. Szerintem egy épeszű nő inkább csődört keres.

¹Eguzkilore – napraforgó (baszk)

– És ha ez nem működik?

– Reprodukciós szakembert – szegezte James a tekintetét Amaiaára.

– És ha ez sem jön össze? – erősködött Engrasi.

– Úgy vélem, az esetben marad a remény – adta meg magát Amaia.

A nagynéni mosolyogva bólintott.

– Szeretném felkeresni azt a helyet – közölte James. – Messze van? Elkísérenél?

– Persze – egyezett bele Ros –, holnap elmehetünk, ha nem esik. Néném, te is velünk tartasz?

– Nézzétek el nekem, de én már nem vagyok jó ezekre a túrákra. Nincs messze attól a helytől, ahol azt a Carla kislányt megtalálták. Neked is látnod kellene, Amaia, még ha csak kíváncsiságból is.

James várakozva nézett rá.

– Holnap temetik Anne Arbizut, Florával is találkoznom kell, és... – valami eszébe jutott, kivette a táskájából a telefont és felhívta Montest. Az üzenetrögzítő válaszolt, és azt ajánlotta, hagyjon hangüzenetet, amit aztán átkonvertál szöveggé.

– Montes, hívjon fel, Salazar vagyok. Amaia – pontosította, mivel eszébe jutott, hogy a két testvére is Salazar.

Ros elköszönt és a lépcső felé indult, James pedig megcsókolta Engrasi nénit és átölelte felesége derekát.

– Jobb lesz, ha lefekszünk.

A nagynéni meg se moccan.

– James, várd meg fent. Amaia, maradj itt, légy szíves, el szeretnék mesélni neked valamit. Oltsd le azt a villanyt, mert megvakít, önts pár korty kávélikórt, és ülj ide szembe velem. És ne szakíts félbe – unokahúga szemébe nézett és elkezdett beszélni. – Azon a héten, amikor betöltöttem a tizenhatot, láttam egy basajaunt az erdőben. Naponta oda jártam fáért, amíg be nem sötétedett, nehéz időket éltünk akkoriban, elég tüzelőt kellett gyűjteni a pékség kemencéjébe, a ház tűzhelyébe és eladni. Akkor annyit cipeltem, hogy erőtlenségemben ledobtam a terhet, és keservesen sírva fakadtam. Miután megnyugodtam, csendben azon kezdtem el gondolkodni, hogyan is fogom mindezt elvinni a faluig. Akkor meghallottam. Először azt hittem, szarvas, – azok mindig óvatosan közlekednek, nem úgy, mint a borzalmasan csörtető vaddisznók. Felemeltem a tekintetem a farakás mögül és megpillantottam. Először azt hittem, egy férfi, a legmagasabb, akivel valaha is találkoztam, meztelen felsőtestét szőr borította, haja betérítette hátát és leért egészen a derekáig. A fakérget kapargatta egy bottal, hosszú ügyes ujjjaival összeszedte a forgácsot és a szájához emelte, mintha ki tudja, milyen finomságról lenne szó. Egyszer csak megfordult és a levegőbe szimatolt, mint egy nyúl. Egészen biztos voltam benne, hogy megérezte a jelenléteimet. Amikor később nyugodtabb körülmények közt visszagondoltam rá, rájöttem, hogy már ismerte a szagomat, ami az erdő illatának része volt, hiszen ott nőttem fel: reggelenként, ahogy felszállt a köd, elindultam a hegynek, és egészen délig dolgoztam. Akkor tartottam egy rövid szünetet, hogy a nővéreimmel elfogyasszam a meleg ebédet, amit anyánk hozott tizenkettőkor. Ő és a legidősebb nővérem vitte le számárháton az összegyűjtött fanyalábokat, én pedig még néhány óráig folytattam a munkát, amíg be nem sötétedett. A szagom ugyanolyan része volt az erdőnek, mint bármelyik kisállaté, ráadásul volt kijelölt helyünk is, ahol nagydolgunkat végeztük, leginkább azért, hogy rőzsészedés közben ne lépjünk ürülékbe. Tehát a basajaun beleszimatozott a levegőbe, felismerte az illatomat és folytatta a dolgát, mintha mi sem történt volna, noha párszor nyugtalanul elfordította a fejét, mintha valamit érezne a háta mögött. Még néhány percig maradt, aztán lassan tovaindult, meg-megállva, hogy fakérget és a mohát szedjen. Talpra álltam és Isten tudja honnan támadt erővel a vállamra vettem a rőzsényalábokat; tudtam, hogy a lendület nem a pániktól származik, természetesen megijedtem, de inkább úgy, mint aki most volt tanúja egy csodának, amelyre nem méltó, vagy akár egy gyerek, aki mumust látott az erdőben. Csak azt tudom, hogy amikor hazaértem,

olyan sápadt voltam, mint aki lisztes tányérba mártotta arcát, a hajam pedig a homlokomra tapadt a hideg, ragacsos verítéktől. Mindez rendesen megrémítette a nagyanyádat, aki gyorsan ágyba dugott és vasfűfőzettel itatott, amíg a torkomban olyan érzés támadt, mint aki szalmazsákot nyelt. Otthon nem szóltam semmit, talán tisztában voltam azzal, hogy amit láttam, azt a szüleimnek nehéz lesz elfogadniuk, pedig teljesen világos volt számomra, mi volt az. Egy basajaunnal találkoztam: a többi baztáni gyerekhez hasonlóan számtalan történetet hallottam a basajaunokról és egyéb, olykor titokzatos lényekről, akik jóval régebbi idők óta éltek az erdőben, mint ahogy az emberek a templom környékén megalapították Elizondót². A következő vasárnap meggyóntam az akkori papnak, egy faragatlan, ártalmas jezsuitának, Serafin atyának hívták. Benne aztán kevés angyali vonás volt – csalónak és szerencsétlen hazugnak nevezett, és mivel még ennyivel sem elégedett meg, akkora barackot nyomott a fejemre, hogy könnybe lábadt a szemem. Majd megeresztett egy hosszú prédikációt arról, milyen veszélyes ilyesmiket kitalálni, megtiltotta, hogy ezt egyáltalán megemlítsen bárkinek, a családomat beleértve, és annyi miatyánkot, üdvözlégyet, hiszekegyet és „gyónom a Mindenható Atyaistennek”-et rótt ki rám, hogy hetekbe telt, amíg végeztem vele, és soha többé nem jutott eszembe, hogy még egyszer elmondjam ezeket. Ezek után az erdőben rőzsét gyűjtve akkora zajt csaptam, hogy két kilométeres távolságban elriasztottam bármilyen élőlényt, a Te Deumot énekeltem latinul teli torokból, így mire hazaértem, teljesen berekedtem. Soha többet nem találkoztam a basajaunnal, még ha olykor felismerni is véltem lépéseinek nyomát; persze ezek lehetnek szarvas- vagy medvenyomok is. Ugyanakkor tudtam, hogy az énekem jel volt neki: ha meghallja, odébbáll, mert felismeri és elfogadja a jelenléteimet, és menekül előle, ahogyan én is az övétől.

Amaia figyelte Engrasi arcát. Amikor nagynénje befejezte az elbeszélést, unokahúgára nézett mélykék szemével, amelyek annyira hasonlítottak az övéhez, és most fáradt zafirként ragyogtak, de ennek ellenére megőrizték az éles és éber elmére valló csillogásukat.

– Néném – fogott be a mondanivalójába –, nem mintha nem hinném el, hogy minden úgy történt, ahogy megélted és emlékszel rá, de el kell ismerned, és ezt nem lekicsinylően mondom, hogy neked mindig is élénk fantáziád volt, ne érts félre, nagyon jól tudod, hogy szerintem ebben nincs semmi rossz... De el kell fogadnod, hogy egy gyilkossági nyomozás kellős közepében vagyok, és ebből szemszögből kell néznom a dolgokat...

– Nagyon jó az ítélőképességed – jegyezte meg Engrasi.

– Felmerült benned az a lehetőség – folytatta Amaia –, hogy nem egy basajaunt láttál, hanem esetleg valami mást? Figyelembe kell venni, hogy a te generációdhoz tartozó kislányokra nem a tévé és az internet hatott, mint a mostaniakra, és ezen a környéken – és vidéken általában – rengeteg hasonló legenda él. Nézd az én szempontjaimat! Nemi érése előtt álló kamasz, egész nap egyedül az erdőben, elcsigázott és kiszáradt a fizikai erőfeszítéstől, addig sírt, amíg teljesen ki nem merült, talán el is bóbiskolt. Kiváló alany lettél volna egy középkori Szűz Mária-jelenéshez, vagy egy UFO-s emberrabláshoz a 70-es években.

– Nem álmodtam, ébren voltam, ahogy most is, és úgy láttam, ahogyan téged is látlak. Végül is mindegy, amikor eldöntöttem, hogy elmesélem neked az esetet, erre a reakcióra számítottam.

Amaia cinkosan rápillantott, Engrasi pedig szélesen mosolygott tökéletes műfogsorával, amely mindig nevetést és nagy szeretetet váltott ki a felügyelőnőből. Nagynénje – még mindig derűsen – rámutatott csontos, gyűrűkkel teli ujjával:

– Igen, kedveském, pontosan tisztában voltam eszed járásával, van számodra egy másik tanúm is.

Unokahúga gyanakodva vizslatta.

² Elizondo neve etimológiailag azt jelenti: „templom melletti”

- Kicsoda, valaki a vidám pókeres társaságból?
- Hallgass, hitetlen, és figyelj! Egy téli estén, úgy hat éve lehetett, miséről jövet összefutottam Carlos Vallejával, aki a kapunál várt rám.
- Carlos Vallejo, a középiskolai tanárom? – annak ellenére, hogy évek óta nem találkozott velem, a professzor alakja eleven volt az emlékezetemben, mintha csak most váltak volna el: a remekbe szabott angol öltönyei, matematikakönyve a hóna alatt, brillantinnal hátrafésült, sűrű ős hajja, és arcszeszének átható illata.
- Bizony, drágám – somolygott Engrasi, látva unokahúga érdeklődését. – Sáros és teljesen átázott vadászruhát viselt, sőt a puskáját is magával hozta egy bőrtokban. Felfigyeltem erre, hiszen, ahogy mondtam is neked, tél volt, korán sötétedett, nem ilyenkor volt szokás visszatérni a vadászatról; ruhája vizes volt annak ellenére, hogy azokban a napokban nem esett, de leginkább a sápadt, elváltozott arcára figyeltem fel, mintha vonásait hideg vízzel lemosva torzították volna el. Ismertem vadászszenvedélyét, egyszer láttam is, ahogy hajnalok hajnalán kocsival jön vissza a hegyről, de városban sose viselt vadászöltözéket. Hiszen tudod, mi volt a beceneve.
- A dandy – mormolta Amaia.
- Úgy van bizony. Tehát a dandy sarat vitt be a házba nadrágján és csizmáján, és amikor megkínáltam kamillateával, észrevettem, hogy a keze össze van karmolva, körme pedig feketélik akár egy bányászé. Kivártam, amíg megszólal, általában ez a legjobb módszer. Amaia bólintott.
- Sokáig ült némán, tekintete a csészébe révedt, majd belekortyolt a teába, és így szólt a megszokott udvarias, gavallér modorában, amely mindig is annyira elbűvölt: „Engrasi, bízom benne, hogy megbocsájtasz, amiért így jelentem meg a házában”. Körülnézett, mint akiben csak most tudatosul, hova is került valójában. „A hosszú évek alatt, amióta ismerlek, egyszer sem jöttem az otthonodba” Tudtam, hogy azt akarja mondani: „tanácsot kérni”. Tétován bólintottam, hogy folytassa.
- „Minden bizonnyal meglep a látogatásom, de nem tudtam, kihez forduljak, és azt gondoltam, talán te...” Bátorítottam, hogy mondja csak, mire kibökte: „Ma reggel az erdőben láttam egy basajaunt”.